

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập ra rít

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

số cuối năm
23-1 từ
đến 9-2-68

5 tí

CỬA TIỆM 101 VÕ TÁNH SAIGON

Chủ tiệm MINH VỒ

Đầu bếp THƯƠNG SINH

ỐNG NÓI VÀ ỐNG NGHE 91905

lời cuối năm chúc nhà nước

Một năm, ba trăm sáu mươi lăm ngày đã trôi qua. Nhanh với kẻ ra tay vơ vét. Chậm với đa số đau khổ, nghèo hèn. Trong số tất niên năm Mèo, CON ONG đã tổng kết những nét lớn của năm 1967. Đó là những thắng lợi của nhà nước chứ chưa phải là của dân. Đời người có ba nỗi khổ: « Tuổi trẻ chết cha, lớn chết vợ, tuổi già chết con » Bây giờ theo Tướng Râu kềm nói: đã ơn 500.000 trék hông cha. Một số lớn thiếu nhi nông thôn đã loạn óc vì bom đạn. Một số lớn thiếu nhi đô thị loạn óc vì di lượm đồ rơi của Mèo. Con trai không chết vợ nhưng mất vợ vì diêm, vì ngoại quốc, vì đồ đá, vì chức vụ. Con gái chết chồng thì vô số kể. Nữ ỹ cô nhi, quả phụ trở thành bơ vợ đời rách và một số đồng đã rơi xuống hố truy lạc. Tuổi trẻ bỏ đi vào thế giới khác để lại bao nhiêu mái đầu bạc thân thờ nhìn về phương trời xa thẳm. Mất không còn lệ để khóc. Tai đã điếc vì tiếng đạn nổ, bom rơi. Năm Đinh Vị là một chuỗi ngày thê thảm từ xã hội đến tâm linh. Thầy chửi thầy, cha chửi cha, chủ báo tố chủ báo, diêm tố diêm. Tất cả trút hết xuống hố đồ nát.

Dù vậy, nhiều lần chúng tôi trình với quý vị: Đề đi tới một tương lai trong cuộc chiến tranh diệt chủng này không một ai nên có thái độ bi quan tiêu cực mà phải quả cảm. Ta phải biết nghiên rặng và đứng vững để khỏi sa vào truy lạc. Con Ong là tuần báo trào phúng, sinh hoạt với nụ cười nhưng nó có thể tự hào là chưa hề có thói lạc quan tếu, cười đùa trên niềm đau khổ của đồng loại. Mỗi nụ cười của CON ONG là một phát chích thắm thía vào tập đoàn toan những, ngu dốt và thích chơi cha. Cũng có người trách chúng tôi đã phá nặng quá. Nếu cạ tiếp tục như thế thì dân sẽ khinh hết mọi người ai mắt ở đây. Nói thế không đúng. Dưng tưng rác rưởi không phải là yêu nước, Nhổ gi chém cò không phải là phá hoại. Bây giờ quang cảnh.

«Ngô trước vườn sau um những cò
Vang phai thắm nhạ, ngáu cho
huê»

vẫn là một thực trạng chua xót. Có tiểu nhân phủ lên đầu boh quân tử.

Vượt cao hơn cuộc đời, nên tin vào thuyết biến diện thì «cùng tác biến, biến tác thông». Có cùng mới đổi, có đổi mới thông. Nhưng, không hiểu mức đau đớn của dân tộc ta đã tới lúc độ cùng cực chưa? Nếu chưa thì vẫn còn khổ. Và nếu năm Mùi đã cùng cực thì toàn thế anh em chúng tôi nguyện chúc quý vị một năm Mậu. thân hạnh thông thắng lợi... cho đúng phép.

tháo mặt dê ra, lấp khê vào

CON ONG ĐẦU NĂM KHÍ?

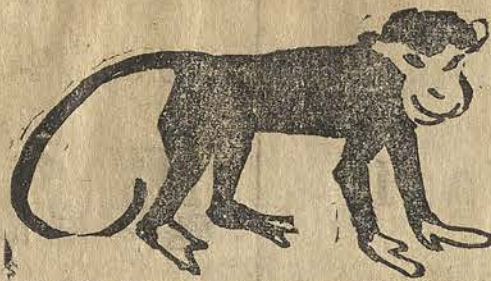
PHÁT HÀNH ĐÚNG 9-2-1968

(11 tháng giêng khí đột)

SỐ BÁO ĐẶC BIỆT XUÂN QUANG TRUNG

16 trang 10 tí

NHỮNG BÀI SẮM SÉT, VŨ BẢO CỦA THƯƠNG SINH ■ THẬP NGUYỄN ■ NÀ CẦU BÉP
NHỎ ■ MÔ BẢO ■ DƯƠNG HÙNG CƯỜNG ■ ĐÊ HỨC CÀN ■ CUÔNG SINH ■ BỐ 68 ■
MINH VỒ ■ GÁ THÂM ■ LÔ RĂNG... VÀ TẶNG CƯỜNG NHIỀU CÂY BÚT TRÀO PHÚNG.

cuối năm đi thăm anh em trong họ ngoài làng

RA ĐI KHI TIỀN VỪA LÃNH

Mấy tuần làm Con Ong Con Khỉ, hai đấng chủ nhiệm và chủ bút cà khịa nhau hung hăng con bọ xít khiếp đi ấy. Chủ nhiệm vén môi lên la lối báo chậm không ra đúng kỳ hẹn. Và mặt đỏ như tĩ gà. Chủ bút gân cổ cãi... vì lý do kỹ thuật và thợ nó chơi chảnh mình, thiên hạ nó chơi chảnh mình suốt mo. Sau đó, hai đấng hết hơi, mần một phát chiến tranh lạnh. Nhìn nhau không nói. Coi nhau rất xa lạ. Mặc cảm của đôi bên rất là bầy nhầy và oi!

Chủ bút ra chỉ thị cho Thập Nguyên cưới dê đi làm quần "cuối năm đi thăm anh em trong họ ngoài làng". Thập Nguyên này thân cụ. Bởi rằng thì là hai đấng mải đầu lý văng tùm lum nước miếng mí lý củ kiệu tôm khô cóc anh nào nghĩ chuyện phát tiền lương Tết. Hôm nay, báo lên khuôn chót, không khí tòa soạn đỡ căng thẳng. Và chủ nhiệm chỉ lương cơm. Thập Nguyên người bạc xong là vôi vàng ra đi

NGƯỜI ĐẦU TIÊN LÀ ANH HÙNG ĐANG NHÂM

Sau trận tầm quất "Chu Tử và đồng bọn", nhà chủ nhiệm Từ Quyên Đặng Văn Nhâm cao hân lên và sáng sủa ra. Và đường như, hơi kénh kiêu một chút thì phải. (Nếu sai, xin nhà chủ nhiệm Đặng Văn Nhâm đánh cho hai chữ đại xá). Thập Nguyên vô vai nhà chủ nhiệm họ Đặng:

- Thưa tiên sinh...
- Chủ nhiệm "A la vàng mác" tháo mực kính, ngạc nhiên:
- Trò gì vậy?
- Dạ, trò... khi cuối năm dê. Chả là tôi bị làm công việc đi thăm anh em trong họ, ngoài làng.
- Phòng vấn hả?

- Ý vậy.
- Hỏi đi.
- Sau những cú đá móc của tiên sinh, tiên sinh có cảm thấy "ra về thơ thới hân hoan" như người ta đi coi xi ca la ma mà không bị tên khốn kiếp bên cạnh hít thuốc Bastos?
- Tôi buồn lắm.
- Buồn thấy gì?
- Thấy... vợ!
- Ừ.
- Tôi vì "chính nghĩa" mà nêu cao ngọn cờ "thề thiên diệt Chu Tử". Đời eo anh Ngô Không Hoàng Trọng Miên thối mồm bần "thổ tử hồ bi". Tôi không cay cả cuống Chu Tử mà đâm ra tởm những thằng bợ đỡ Chu Tử để la liếm và bắt địa còm.

Sợ nhà chủ nhiệm bốc xê la bút chửi vung vít. Thập Nguyên cáo lỗi chầu nhanh. Cuộc chiến chưa chấm dứt. Bên nào cũng nhận mình sạch. Chỉ có Trời hiểu anh nào bần, anh nào sạch. Trừ phi, ra giêng, hai bên choàng nhau thật lực.

MÔNG XÙ CU ĐEN DỨT ÁO KHÔNG ĐÀNH

Đường Võ Tánh một chiều, Thập Nguyên muốn cưới dê ngược lại để thăm khu báo bô Phạm Ngũ Lão. Chín e phú lít phạt... dê. Nên phóng tuốt tới động Quyết Tiến của đại ca Cu đen (Ghi chú: Cu là ký hiệu hóa học của Đồng. Vậy Đồng đen là Cu đen). Nhà chủ nhiệm Hồ Văn Đồng đang "trầm tư" một đĩa tiết canh. Rồi cau có:

- Thằng Thiết Trượng Trương Sơn xô lá kèn. Sẽ có ngày ta cho nó xơi tiết canh vịt.
- Bỗng nhìn thấy Thập Nguyên, Cu đen nhỏ nước miếng:
- Trương Sơn xui mày, mày xúi thằng Chủ Chứa viết truyện

THẬP NGUYÊN

vợ Trương Sơn cho tao ăn tiết canh tại tòa soạn Quyết Tiến hả?

- Đâu có. Em thương anh nhất. Hiềm vì báo anh anh già lương cô quá nên em không được hân hạnh viết cho anh. Ra giêng anh tăng lương không?
- Tăng.
- Em sẽ viết cho anh, chữi thằng Trương Sơn chứ em sợ gì. À, nghe nói anh làm... hựt Tổng Giám Đốc Thông Tin báo Chí vì cụ Trần Văn Tuyên "già néo đứt giây", rồi anh hựt luôn cả chân Tinh Trưởng Quảng Ngãi, phải không anh?
- Đứa nào bảo mày thế?
- Cả nước đồn rùm.
- Ừ, có vậy. Tao dút áo không đành, cay cú nghề báo, bỏ đi chấp chính tao tiếc, và tao chê chứ đâu phải tao hựt.

Thập Nguyên chữi gờ:

- Mẹ nó, nó nói dối anh à!
- Cu đen phóng trái đấm:
- Mày chữi mẹ tao đấy hả?
- Thập Nguyên thiếu nghệ thuật nịnh. Bèn nhảy lên dê, đồng tuốt sang Tự Do.

EM LẤY LÀM VINH DỰ THƯA ANH PHẠM VIỆT TUYỀN

Người ta đang xúm nhau lại khen chủ nhiệm Phạm Việt Tuyền "măng dê... phở tô" trên Tôi Hót Và Nịnh (Truyện Hình Việt Nam đấy à!) Đứng, lẩn ra ứng cử Thượng nghị sĩ, anh Tuyền thân mến rất sáng sủa và ăn ảnh. Hôm Hội Chủ báo tiếp Tổng Thống, anh Tuyền thân mến càng sáng, không có đen tuyền chó mực một tí ti nào. Gặp anh, Thập Nguyên kính nể. không dám chia tay bắt, sợ...

bàn tay anh Tuyền n.y
— Thưa anh, anh suy tôn công đức và sự nghiệp Tổng Thống hay quá. Cứ như bôn cũ soạn lại ấy, anh ạ! Anh nói về tiêu sử Tổng Thống ngọt như đường phèn và trịnh trọng khiếp người.

Đàn anh Phạm Việt Tuyền, chủ nhiệm nhật báo Tự Do, nguyên Chủ tịch Pen Club, ráo sư Đại học Văn khoa chưa kịp phòng mũi. Thì Thập Nguyên đã đầu:

— Trước đây, em thềm làm chủ báo làm. Từ hôm nghe anh suy tôn Tổng Thống, em lấy làm vinh dự vì mình, may quá, không phải là chủ báo. Sẽ chẳng bao giờ em làm chủ báo nếu còn có những anh chủ báo suy tôn Tổng Thống quá kỹ như anh.

Dứt lời, chạy vội qua Chính Luận.

THƯA ANH SAO ANH KHÔNG LÊN TIẾNG?

Ngó thấy nhà Giám đốc Trị sự Lê Tâm Việt, bèn sợ bộ vó với những thế "ma dơi hút máu" quá. Nhảy tuốt lên lầu. Máy lạnh chạy phom phom. Chính Luận sang thật nhưng tòa soạn có vẻ như một sở... nhà nước. Nghiêm trang và tôn ti trật tự bỏ cha đi ấy. Không anh nào biết ăn tục chữi thề cả. Nhà chủ nhiệm Đặng Văn Sung, Thượng Nghị sĩ Viện Thượng Thờ, ngồi riêng một phòng.

- Gõ cửa. Vô đi.
- Bầm anh...
- Cười ruồi...
- A chú, chú Thập Nguyên. Đặng chủ nhiệm hôn hờ chìa tay ra. Thập Nguyên cũng hân hoan chìa tay ra.
- Bầm anh...
- Gì?
- Bầm anh, tay em còn sạch, em chưa bắt tay nhà chủ nhiệm suy tôn Tổng Thống!

Anh Sung cười yêu:

— Chú lúc nào cũng cay cú. Phải tập làm gờ như anh ấy. Đấy, chú coi, bao nhiêu chuyện thối tha, nhơ nhớp trong xã hội này anh đâu có đưa lên Chính Luận. Anh chỉ làm lớn vụ quan ba Trần Minh Mẫn mí lý đào cải lương Thanh Nga thôi.

Vội hót:

- Bầm anh, vụ ấy còn "in tờ rớt tinh" hơn bọn hạc gỗ chìa tay nhận mỗi tháng 105 ngàn bạc.
- Nhà Chủ nhiệm kiêm Nghị sĩ nhún vai:
- Biết sao bây giờ, đa số hạc gỗ của chúng ta nghèo rách thê thảm. Nay có dịp nhìn tiền thì họ phải vỗ chửi.
- Sao anh không lên tiếng?

— Chú nghĩ coi, anh cũng cần tiền. Nay Đại Việt, nợ xì phé. Một tờ Chính Luận đầu đủ, cần có món giờ ời để vung vít, chú ạ!

Cảm thấy chán mớ đời, Thập Nguyên quên cả chào đàn anh kính yêu Thái Lân, nhảy từ lầu xuống lưng dê, dọt qua Chánh Đạo.

ĐẠI ĐỨC ĐÁO NƠI NEO?

Chùa Chánh Đạo xây ở đầu đường Gia Long, đối diện với quán mì Bò Cu (Cầu cũng là Cu, theo văn hào Nguyễn văn Vĩnh. Trong hai câu thơ La Fontaine Nguyễn văn Vĩnh "phần": Khi mà cá đã cắn CU, Thả ra tôi nghĩ còn ngu nào tầy. Vậy xin bạn đọc đừng có chữi cái tội viết láo). Về chùa Chánh Đạo cứ như vô chùa Trấn Quốc của bà Hồ Xuân Hương ấy:

— "Trần Quốc sao mà cảnh vãng teo
Hỏi thăm sư cụ đảo nơi neo
Chầy kinh tiêu đề xuống không đấm
Tràng hạt vãi lần đếm lại đeo"

Thập Nguyên kiếm hoài chả thấy nhà chủ nhiệm Ngô Bửu Đạt đâu. Mới hỏi:

- Chủ nhiệm Chánh Đạo đâu?
- Một giọng thiếu nữ ồm ồm:
- Thưa anh, Đại Đức đi vắng ạ!
- Đại Đức đảo nơi neo?
- Dạ, Đại đức đi... khuyến giáo.

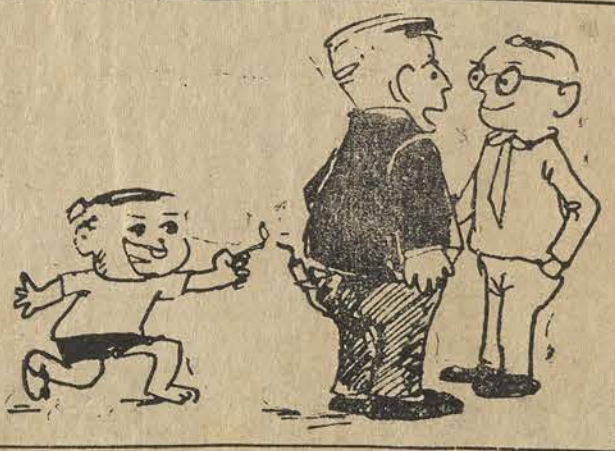
Thập Nguyên nghĩ tới lời "tâm sự riêng" của Thượng tọa Thích Trí Quang với bôn báo chủ bút, đành thôi không hỏi thêm. Nhưng dặn:

— Khi nào Đại đức về, cô em nhớ bảo ngài ra tay tế độ cho anh em Con Ong tí tiền nhuận bút nhé! Vì Chánh Đạo trích hơi nhiều bài của Con Ong đấy.

GHÉ NGHĨA ĐỊA SỐNG THĂM ÔNG TỎNG THƯ KÝ TÒA SOẠN MỚI

Lại cưới dê ra đi. Sang nhật báo Sống của Chu Tử. Cuối năm con Dê, Chu Tử gặp nhiều hoạn nạn. Đầu tiên, Chu Tử sa lầy trong vụ Quan thuế, đánh một ông Tổng... ăn ít nhất nước. Thế là ông Đặng Văn Nhâm ra tay... nghĩa hiệp. Rồi từ vụ quan thuế, chính nghĩa lem nhem sang đánh cá nhân ông Chu Tử, báo Sống và cô cháu Chu Vị Thủy. Chưa hết, Sống bị chôn sống ba mươi ngày. Chưa hết, Chu Tử bị bà Kiều Mộng Thu và ông Nguyễn Văn Lộc đưa ra tòa. Bị phạt trên một triệu đồng. Chưa hết, giai phẩm Sống bị in lại loạn cả lên. Và nhà in thứ hai của Sống già từ Chu Tử để gặp gỡ nhà tân chủ nhiệm Tôn Thất Đính.

vịnh con ong
ONG NÀY NGỒI "SẮC", LẠI CHƠI KHÂM,
CHẰNG NGÁN ANH "TỎ", CHẰNG NỊNH ĐÀM,
ĐỐT THỬ ĐẠI BUN ĐAU SÓT THỰC!
CHĂM CHƠI BÀ NGHỊ TÀI TÈ NGÂM...
NHIỀU ANH CHẠM "NOC" CÒN VUI GUỘNG
ÍT ĐƯA ĂN "KIM" VẤN RÚA THẨM!
ĐẦU SƯ HÁ PHẢI ĐẦU... TRẦN TỤC...
BÁ NGỌ, CON ONG "BÉ CÁI LÂM".
ANH DEEL

Cuối năm, lương tháng 1 công với lương tháng 13 của thầy, thợ làm ông Chu Tử teo lại. Những tháng bọ dờ lần lượt xa dần, 20 tháng chạp chưa có tiền phát lương, ký giả i eo, mặt anh nào anh ấy nặng ra như cái thớt. Nhưng Chu Tử có tin mừng là ông Tổng thư ký Sống tục gọi Trần Văn Cát, vẽ hiệu Đảng Giao đã trở thành tế tửu. Đảng Giao lấy Chu Vị Thủy. Đẹp đôi lắm. Thập Nguyên thấy không khí Sống như không khí nghĩa địa. Nên chỉ hỏi thăm tân thư ký tòa soạn Anh Quân (Ra giêng, Đảng Giao đi... ở riêng, bỏ Sống) rồi lên đề chạy rông. Nghĩ tới phim «Celui par qui le scandale arrive», bèn tới nghiệp Kha Tẩn Ác. Nghe đầu, tuần báo Newsweek mời Chu Tử qua Mèo chơi. Khốn nỗi, anh Everett Martin cũ. Newsweek vừa bị tổng cổ khỏi Giao Châu. Sợ rằng Chu Tử sẽ không dám đáp lời mời của Newsweek. Buồn một

XUỐNG CHIẾN KHU NGÃ BA ÔNG TẠ

Thập Nguyên định ghé thăm Sống Mới nhưng chả mấy quen, nên đành rông đề một mạch xuống nhà thờ Xây Dựng ở chiến khu Ngã Ba Ông Tạ. Năm ngoái, chủ bút Thương Sinh đã «mó dái ngựa» ông Tiên Hồ suýt chết. Năm nay, Thập Nguyên cười đề mạo hiểm xuống chiến khu. Thấy sợ làm sao ấy. Gõ cổng sắt thình thình.

— Ai đó?
— Cháu, con chiến ghê của Chúa Ki Tô đây.
— Tên?
— Thập Nguyên.
— Chức tước?
— Cựu Hoàng Giao Chỉ.
— Muốn hỏi ai?
— Dạ, cha Lâm.
— Cha đây, con ơi!
Linh mục Nguyễn Quang Lâm đích thân mở cổng. Và vui vẻ:
— Con tìm cha có việc gì?
— Xin cha rửa tội.
Cha Lâm nghiêm nét mặt:
— Cha được phép làm báo Xây Dựng, tạm nghỉ rửa tội rồi.
Thập Nguyên tán công:
— Thưa cha, nghe nói cha thích ăn thịt chó, vậy cha con mình tới ngã ba Cây Quáo đớp một chầu tất niên cho con đủ tội rồi con nhờ Cha Phan Phát Hườn rửa cho con vậy.
Cha Lâm vung chân đá Thập Nguyên một phát. Thập Nguyên trình trọng đứng dậy:
— Cha đá con thêm phát nữa đi. Thưa cha, con làm theo lời Chúa dạy.
Nhưng rồi sợ què, hết ăn Tết, Thập Nguyên bỏ chạy. Con dè thì bị xe cán vỡ đầu.
THẬP NGUYÊN

THƯ A ANH BẠN

Trong một tiệc cưới, kể lên này được gặp một cố hữu luật sư, hiện là cụ Thượng ở Viện Bồ Lão. Anh bạn có phê CON ONG như sau: «Tôi công nhận là anh em tôi ông có lập trường, có can đảm, có tài năng đã dám đập và đập đúng các đờ bản. Có điều, nếu CON ONG cứ triệt hạ hết mọi người cầm quyền ở miền Nam thì không khéo dân sẽ không còn trọng nề ai... và chắc chắn là lòng họ sẽ hoài nghi tất cả...»

Nghe mấy lời đó, tôi cảm ơn anh bạn và muốn thưa lại đôi lời. Sợ dĩ phải thưa lại là vì tôi quý anh ở chỗ có tài, có tâm huyết, có tình anh em.

Tuy nhiên, anh nghĩ xem. Con Ong ngoài việc đối lập với cái vụng về của nhà nước, chế độ bọn ngày ngò ở Viện Nhi Đồng, bọn bơ sữa ở Viện Bồ Lão, nó cũng cố gắng đề đối thoại với người sạch. Mà trên thực tế, người sạch của ta ở đâu? Trùm chần? Đầu hàng bom đạn, ngục tù, chup mũ, vu cáo? Tôi muốn bắt chước Diogène, ban ngày thấp được ra giữa chợ và hét to «Tôi tìm một người sạch»? Thất vọng lớn. Anh đã nói với tôi là anh có đơn ở giữa Viện Bồ Lão. Anh có đơn vì anh chưa chịu đờ bản. Còn chúng tôi, nhiều lần đã minh xác trên, bài Quân điếm, đây mới là công tác quét dọn sơ khởi. Mục tiêu chính là đi chỗ xây dựng. Bây giờ anh bắt chúng tôi xây nhà trên đồng rác thì có vô lý không? Còn cái việc anh lo chúng tôi làm lợi cho Cộng Sản thì cái đó là thẩm quyền của Viện hay của nhà nước? Tôi vẫn nghĩ ngày nào ta sửa chữa hết những điều Cộng Sản chữa ta là ta thắng Cộng sản. Đắt nước ta làm trọng bệnh. Anh cảm tôi nói tới bệnh. Có bao giờ tránh bệnh vì xấu hổ mà khỏi bệnh không? Nếu anh chịu khó đọc lại cái bài vở đề tìm đối tượng trào phúng thì anh thấy CON ONG không ác ý, không xuyên tạc, không có manh tâm triệt hạ một ai cả.

Mấy lời trên, không phải để cải chính. Tôi quý anh, tôi thưa chuyện với anh. Còn những đờ bản khác, tôi cóc phải trả lời. Anh nhớ cho điếm đờ

CƯỜNG SINH

XÍCH TỬ (Saigon) — Đầu bếp cảm ơn bạn. Phôi nám là vì khói thuốc đó. Yên trí. Tiếp tục đánh cho tới rụng cả hai lá môi thôi.

THƯƠNG HOÀI (Bạc Liêu) — Gắng đánh cho đúng, đừng múa vờ vờ. Nhớ sru tầm cho được một thủ phạm cỡ lớn. Thân ái.

LÍNH TÀU THỦY — Hồ sơ đã giao cho **NÀ CẦU**. Coi bài cà kẻ dè ngông.

PHẠM NGỌC TRÂM (KBC. 3274) — Cảm ơn về bữa tiệc thịt chó ở Siêu thị, Cái việc sợ củ là nghiệp của lính. Em mà vào có 8 củ thì cứ đem mà phát cho những thằng nào OK SALEM trước. Vinh nhục là chuyện tương đối, Không đáng quan tâm.

ĐẶNG VĂN MINH (Nha Trang) — Ra giêng đăng ngay một phát vào mục Thực khánh đối lập với nhà nước.

TÚ CHƠI — Đã chơi thì đừng có kêu. Đã kêu thì đừng chơi. Hôm nọ cái vụ nhà điếm, Minh Võ và Thương Sinh suýt mất mạng, vì có người đòi xin tí huyết. Anh bạn có muốn xoi tiết canh thì cứ tiếp tục. Bằng không thì cứ rút lui. Không sao.

QUỲNH CHI — Cảm ơn cháu. Duyên Anh cảm động khóc ngạt cả xe Dauphine, phải gọi sở cứu hỏa bơm mãi xe mới khô đấy! Lần sau đừng viết ra riết quá nhé!

Có H.T.K.Y. — Đã giao cho **Nà Cầu**. Yên trí. Con ong đã oánh là nó phải gục. Tên tuổi nhất định được giữ kín. Cứ vui vẻ mà ăn Tết. Chớ lo.

HÀN SĨ CỤ LẦN — Hãy đọc Ông Cù Lần của Bó 68 trong số Tết hiệu hết. Người ta chửi cù lần mà không hiểu tại sao mình cù lần. Thế là cù lần chứ gì nữa?

NGƯỜI ĐÃ CHẾT — Chết rồi mới viết thư thì tệ quá! Sống lại mà tổ thiên hạ chửi. Đã đưa cho **Nà Cầu**. Xem ra chú mới gãi chửi chưa dám dấm đá gì. Phải không? Sợ à?

MỘT ĐỘC GIẢ (Đalat) — Đừng nói chuyện on trên che chờ. Thằng nào có tâm huyết thì phải gặp hoạn nạn. Gặp thì rán mà chịu. Đừng có khóc.

HUỲNH BÁ SANG (KBC 4100) — **Nà Cầu** đã mở trường. Chắc chắn ông Trọng Trình sẽ giết nó. Ông Trọng ta hơi khùng nhưng cũng khá sạch đó. Có thể tạm tin được trong vài tháng.

PHẠM NGỌC TRÂM (KBC 3277) — Con Ong tờ báo đầu tiên nói tới giải pháp liên hiệp và đã phá giải pháp bắt tay với G.P.M.N. trước nhất, nghe đầu

giải pháp đó đẹp rồi. Bây giờ Cộng Sản chờ đến ngày tuyên cử ở Mỹ với chịu ngồi vào bàn. Ngược lại, nhà nước Mèo lại lần khần đến sau tuyên cử. Còn nhiều pha lạ mắt. Cứ theo rồi CON ONG ở trang nhất.

THANH (KBC 4003) — Bài thơ lạc vận rồi. Chịu khó làm nữa cho thuần, cứ gửi tiếp.

ÔNG VĂN THIÊN (TMN Saigon) — Ôi chao! Đợi Tuổi Ngọc của ông Duyên Anh cũng lâu như chờ đợi Hòa bình vậy. Biết đâu sáng mai có. Biết đâu kiếp sau mới có cũng nên.

ANH BẠN NHÀ TRANG : Đánh nhau vỡ đầu mới nhận ra là đồng chí và việc thường. Bây giờ nhận ra bạn, anh lại lo CON ONG chết yểu! Cứ việc lo.

BINH THẬP CÔ (Nha Trang) Bạn cứ cho đây đủ chi tiết về hai Con Sâu ở đơn vị bạn rồi ở Con Ong, Tòa Soạn sẽ cử **NÀ CẦU** ra xử Cát Trắng thộp cổ hai vị đó đem về nhốt ở Phú De Giao Chỉ.

CÁC BẠN GỬI THIỆP CHÚC XUÂN — Anh em Con Ong rất cảm động. Và cũng xin chúc lại các bạn một xuân con khỉ nhiều sức khỏe.

Thân kính
CON ONG

nhời hiệu triệu của bếp nhỏ

Các nhà bếp

của dân nghèo Giao Chỉ thân mến,

Cuối năm nay, tôi nhận được nhiều đơn tá oán và những lời... đối lập ra rít vì nhận mình là Bếp Nhỏ mà không đem lại cho nền bếp núc của Giao Chỉ ta một cái Tết vĩ đại. Tôi đau lòng nói rằng, tôi bất lực, thậm suy, vô tài. Sự lãnh đạo bếp của tôi chẳng xứng đáng với kỳ vọng của các nhà bếp nghèo một tí tí ông cụ nào sót cả. Chủ cóc lương tháng 13, bếp treo niêu là cái chắc. Chủ nghèo, bếp lạnh khói lửa, Ôi, Bếp Nhỏ này muốn khóc. Nhưng nước mắt chưa bao giờ biến thành thịt mỡ, dưa hành, câu đối đỏ, nêu cao, pháo nổ, bánh chưng xanh và quần áo, giày dép cho nhi đồng. Nên tôi dứt nút cái lỗ cống mắt lại.

Các nhà bếp thân mến,

Năm nay chúng ta ăn Tết bằng...

Quốc Hội! Phải đón xuân bằng Thượng Hạ nghị viện thì không còn gì sung sướng hơn. Và quên hết nỗi nghèo khổ, tủi cực, đang làm mình muốn chảy máu mắt. Mỗi ông nghị sĩ, dân biểu lãnh 105 ngàn, chúng ta hết bố nó tiền sắm Tết. Nghị sĩ, dân biểu dớp hít, bôn phân chúng ta là đứng nhìn mà thêm nhỏ ròi. Đúng ý, Quốc Hội tạo hạnh phúc cho chúng ta để chúng ta ăn miếng nạc và nghị sĩ làm Tô Tô găm xương thừa. Nhưng ở Giao Chỉ, chúng ta làm Tô Tô! Chúng ta hãnh diện mặc quần thụng đít để nghị sĩ, dân biểu của chúng ta áo quần xênh xang, lên xe xuống ngựa. Bất nghị sĩ, dân biểu ăn mặc rách rưới, quan Mỹ trông xuống, cu ly trông vào nó tưởng nghị sĩ, dân biểu của chúng ta là đồ ăn mày, đồ ăn xin, đồ mỗi, dân cóc hôi hám, dơ bẩn, lưu manh, điếm đảng thì quốc sĩ quá. Vậy, cùng nhau, chúng ta hướng về lương viện mà mừng xuân. Tôi thiết tha kêu gọi sự sáng suốt của mọi nhà, Tết Congo chúng ta ăn Tết cũng chưa muộn. Hãy chẻ pháo đừng dốt, chẻ rượu đừng uống, chẻ lạp xưởng ướp mai quế lộ Đông Hưng Viên đừng ăn. Hãy trông tượng có những ông nghị ngòm như sâu bọ dòi lột lên làm người, nay mới được ngửa tay lãnh 105 ngàn để biết uống rượu, dớp lạp xưởng Đông Hưng Viên và dốt pháo. Và, như thế, chúng ta có thể vén môi lên cười ngạo mạn. Đại diện dân nghèo dớp kỹ thì dân phải bà cả dọi và mặc quần thụng dít!

Các nhà bếp thân mến,

Nhân dịp xuân mới sắp về, tôi gửi tới mọi nhà lời chúc «mặc quần thụng đít cho nghị sĩ đẹp mặt» của tôi. Xin ơn trên phù hộ chúng ta.

BẾP NHỎ

mình vô đòi lập với nhà nước bếp nhỏ đòi lập với nhà bếp

Minh Vô phát hành xong số Tết, thu được tí tiền còm, phát cho phó chủ Thương sinh, hai công nhân Dê húc Càn, Bó 68 và tên phụ bếp Đinh tiến luyện mỗi đứa mấy ghim về mua áo cho con. Minh Vô đau ruột lắm, Nhưng luật trời, lệ đời vẫn phải thế. Sự thật thì Vô tôi chẳng đến nỗi tốt như thế. Nếu tốt hoài sao anh em lại còn gọi là Vô? * Số là hôm qua đi về qua nhà ở xóm nhỏ, Minh Vô tôi lắng nghe cuộc HỘI THẢO giữa hai đứa nhỏ mà đau lòng. Thăng cu, 12 tuổi con anh công chức hạng B Thăng Tư con anh Thượng sĩ

THĂNG CU : Ê mày ! Ba mày sắm áo Tết cho mày chưa ? Sao năm nay nhà mày tối quá vậy ? Hồi trước, ba mày ăn Tết to lắm cơ mà ?

THĂNG TƯ : Ba tao nói năm nay không ăn tết. Ba tao không có tiền. Nghe nói ba tao vay được hai nghìn đồng. Má tao gửi về cho bà nội rồi.

THĂNG CU : Nói dốc. Ba mày mà không có tiền. Tao nghe nói cuộc đảo chính nào ba mày cũng đi đầu. Tận giặc nào đánh lớn, ba mày cũng có dự. Bây giờ mấy ông mặc áo kaki sang lắm mà ba mày chịu đói sao ?

THĂNG TƯ : Ba tao vừa cãi nhau, đánh lộn với má tao hôm qua. Má tao nói ba tao ngu. Ba tao không chịu đi làm gạt-dờ-co cho ông tướng nào đó. Chị Năm Bạc Liêu thuê ba tao gác Bar, nghe đầu mỗi tháng đến mười lăm ngàn. Ba tao cũng không chịu làm. Má tao chửi ghê quá. Tội nghiệp ông già. Ba tao thường nói với tao rằng đời lính đẹp lắm. Nhất là trong lúc quê hương

có đánh giặc. Ba tao nói làm lính để đánh giặc cứu nước chứ không phải để làm vua hay lập bè, lập đảng để ức hiếp đồng bào hay ăn cướp đồ Mèo ở Thương Cảng » Thỉnh thoảng, ông méo mặt thở dài suốt ngày. Tao có hỏi thì ông nói là bực mình vì cái thằng lính Mỹ ở trong đồn. Cấp bậc nó nhỏ, tuổi nó nhỏ mà muốn làm cha. Ba tao nói may áo cho con là tập cho nó nó chui trước vào cái vỏ nê lệ. Không hiểu ông nói thế có ý nghĩa gì mà má tao quát ầm lên. Ba tao thường vuốt tóc tao mà nói rằng : Kiếp trước con nặng nợ mới đầu thai làm con Ba. Con có thương Ba thì đừng đòi hỏi gì hết. Nếu con đòi hỏi như mẹ con thì có lẽ Ba sẽ thành ra tướng cướp. Tao không muốn làm con tướng cướp tí nào ? Thế năm này Ba mày may áo cho mày chưa ?

THĂNG CU : Ba mày làm lính mà không có tiền thì ba tao làm thư ký mà nhiều tiền à ? Tao có cái áo may hôm khai trường rồi. Mặc tạm cũng được. Hôm qua má tao và batabao cũng cãi nhau. Ba tao vác xe chở Mèo được vài trăm. Bây giờ đi làm chiều thứ bảy. Hết thời

Ba tao nói đi chở Mèo là một cái nhục, nhưng nếu ông không chịu nhục thì tại tao hết vinh quang. Ba tao chịu hy sinh, chịu khổ cho tương lai tại tao. Má tao lại nghĩ ngược lại. Có lần tao nghe bà nói : « Bằng mọi cách ông phải làm cho có tiền » Ba tao nạt : « Thế thì Bà còn đợi gì mà không đi lấy Mèo, Thăng Cu cho đi làm ma cô, còn tôi, tôi... » Nói đến đó, ông nín thình và xịu mặt xuống, má tao khóc ầm lên. Một lúc sau, thấy hai ông bà nói nhỏ gì đó và cả hai cùng gật gật. Tao nghe hình như có câu : « Thà nghèo mà sạch còn hơn ». Mày coi ! Ba má tao muốn sạch sẽ, chẳng lẽ, chúng tao lại đòi áo mới cho ba tao dơ hay sao ? »

Minh Vô tôi nghe lời lẽ mấy đứa nhỏ mà xót xa và tự nhiên cảm thấy kính phục con nít vô số kể. Cái bọn người lớn sau tám mươi năm nô lệ, hai mươi năm chiến tranh xem anh nào cũng hư hỏng hết. Thăng ăn được thì ăn cho nhiều rồi phồng uest, rồi trốn. Thăng đói thì ăn bậy, ăn vật, ăn nhảm, ăn bần. Chung quy, thế giới người lớn là cái đồng rác và đám trẻ thơ là những nắm độc mộc vù vù. Tội nghiệp cho chúng. Cha mẹ chúng đều bất lực, bị lôi cuốn vào guồng máy khủng hoảng, không lối thoát.

Tất cả chỉ còn trông cậy vào Nhà nước. Nói thật đấy chứ không phải nịnh đâu ? Nhà nước mà làm ăn đứng đắn thì may ra dân chúng còn thở được đôi chút. Ông Bầu Lộc có cái khá là ít ba hoa, dao to, búa lớn. Nhưng im lặng chưa đủ. Nhà nước còn phải chứng minh cho thiện chí của mình bằng hành động cụ thể. Các cụ không mị dân, không sợ Cộng sản xuyên tạc nên đã dàn xếp được cái vụ gọi là đình công của Đền nước, của Ô tô buýt, của hãng « Bản em ». Một số đường đã tráng nhựa, vé máy bay để mua hơn... Đài Saigon loan tin mấy trăm ngàn tấn thực phẩm đã được chở vào Thủ đô.

Nhưng Nhà nước không cho lương tháng 13, không cho vay nhiều hơn tí thì lấy tiền đâu mà tiêu? Ôi ! Quý ông nhà nước ôi !

- Bàn thờ công chức chưa có nhang đèn
- Vợ, con lính tráng chưa có áo quần.
- Bàn thân anh em đói quá !

Làm sao đây ?

MINH VÔ

con công chức con lính không mỡ côi

HỘI ĐỜI ƯƠI NGƯNG HOẠT ĐỘNG TRỌN NĂM CON KHỈ

Saigon.— Chí sĩ Minh Võ, chủ tịch Hội Đời Ươi vừa cho ký giả trong và ngoài nước biết Hội Đời Ươi do ông lãnh đạo sẽ ngưng hoạt động trọn năm con khỉ. Trả lời lý do "phục mẹ" Hội, chí sĩ Minh Võ nói: "Năm con khỉ sẽ xảy ra nhiều khi mặt

người ta. Khỉ xông từ hai cái chuông Cao và Thấp. Khỉ làm trò bú dù như... khỉ. Hội Đời Ươi chúng tôi, tiếc thay, không thể "thông cảm" với khỉ được. Nghĩa là khi khỉ hoạt động, chúng tôi ngồi xơi nước. Để vàng thau phân biệt rõ rệt."

CÁM CHỈ KHÔNG ĐƯỢC DÙNG CÁC DANH TỪ HIỂU THỊ HUẤN TỪ

Sau áng văn nịnh hót của nhà chủ nhiệm nhật báo Tự Do Phạm Việt Tuyên, phản ứng của báo chí quá mạnh. Nên một nguồn tin thông thạo cho biết, nhà nước sẽ cấm chỉ các viên chức không được xin các xếp lớn ban hiểu thị, huấn từ trong những buổi tiếp kiến, viếng thăm này nọ. Sau cách mạng 1-11-63, người ta đã chôn các danh từ hiểu thị, huấn từ và động từ kính dâng. Dần dần, bọn cây cáo điệu đóm lại đẻ ra sai. Nếu nguồn tin trên đây được nhà nước xác nhận thì đó là điểm son rực rỡ nhất của kỷ nguyên mới đệ nhị cộng hòa.

NHẠC SĨ NGỌC BÍCH NGỎ Ý MUỐN CỘNG TÁC VỚI NHÀ VĂN PHẠM VIỆT TUYÊN

Nhạc sĩ Ngọc Bích, tác giả bài "suy tôn Ngô Tổng thống" vừa mới chế thêm được bản nhạc suy tôn khác. Ngọc Bích nhờ Con Ong đánh tiếng với "nhà văn" Phạm Việt Tuyên đề mong ông này cộng tác bằng cách đặt lời suy tôn Tổng thống và tìm chỗ phát mại chia tứ lục. Bản nhạc hiện đang nằm ở ngăn kéo kéo tòa soạn Con Ong. Nếu "nhà văn" Phạm Việt Tuyên lấy làm khoái, xin mời lại đem về mà đặt lời bốc hốt.

Được hỏi cảm tưởng của ông về lương lận nghị sĩ, dân biểu, chí sĩ Minh Võ vén môi lên cười tỏ tỏ "Đúng như hội viên Bếp Nhỏ của tôi viết, dân chúng cần mặc quần thụng dít cho nghị sĩ, dân biểu mặt mũi bành bao". Câu hỏi chốt, ký giả Tự Do muốn chí sĩ Minh Võ cho một nhận xét khách quan về tài diễn văn nịnh hót Tổng thống của ông chủ tịch Hội Chủ Báo Phạm Việt Tuyên, ông Minh Võ đáp: "Ông Phạm Việt Tuyên là một người can đảm. Sau khi nhậm Tổng thống tôi được biết một người trông thấy ông Tuyên phải quay mặt đi không dám bắt tay vì xấu hổ. Người đó là linh mục Nguyễn Quang Lâm, chủ nhiệm nhật báo Xây Dựng ở chiến khu Ngã Ba Ông Tạ."

tuần báo con ong treo giải thưởng cho ai viết diễn văn suy tôn tổng thống hay hơn ông phạm việt tuyên

Nhân thấy bài diễn văn suy tôn Tổng thống của ông Phạm Việt Tuyên, chủ nhiệm nhật báo Tự Do không ngọt ngào (hay chưa ngọt ngào) mấy, nên tuần báo Con

CON ONG

MỖI NHẬT BÁO TRONG MỘT TUẦN BÁO, MỘT QUỐC GIA TRONG MỘT QUỐC GIA

Ủy ban tái thiết nên suy tôn tổng thống ra mắt quốc dân đồng bào

Saigon (C.O.).— Một ủy ban mệnh danh là Ủy Ban Tái Thiết Nên Suy Tôn Tổng Thống sẽ ra mắt quốc dân đồng bào vào dịp tết Nguyên Đán. Chủ tịch lâm thời của ủy ban là ông Phạm Việt Tuyên, chủ nhiệm nhật báo Tự Do, chủ tịch Hội Chủ Báo Giao Chỉ, chủ tịch nhiều thứ hội lem nhem khác.

Người ta được biết, sở dĩ ông Phạm Việt Tuyên làm chủ tịch lâm thời của Ủy Ban Tái Thiết Nên Suy Tôn Tổng Thống là vì Ủy Ban do chính ông lập ra cũng như bữa tiệc của Hội Chủ Báo nhà hàng Caravelle đã do chính ông chi tiền đãi đằng. Và nữa, bài ca ngợi công đức và sự nghiệp Tổng thống của ông

Phạm Việt Tuyên tuy còn nhiều điểm vụng về nhưng đáng gọi là gọi là bài bốc hốt tiên phong của nền đệ nhị cộng hòa. Rồi đây, Ủy Ban Tái Thiết Nên suy Tôn

Tổng Thống sẽ nhuận sắc lại áng văn bốc của nhà văn kiêm nhà thơ kiêm giáo sư đại học văn khoa Phạm Việt Tuyên.

trưng bày này được lưu giữ tại phòng lưu trữ

CẦN MUA

ÔNG Phạm Việt Tuyên, chủ nhiệm nhật báo Tự Do ở 25 Võ Tánh Saigon, điện thoại 25.521 cần mua lại tất cả những bài diễn văn suy tôn Ngô tổng thống của các cấp quân, dân chính từ quân trưởng trở lên. Ai còn giữ được những bài diễn văn trên, xin đem lại báo quan Tự Do, ông Phạm Việt Tuyên sẽ mua bằng giá rất đắt.

Ong quyết định tổ chức một cuộc thi viết diễn văn suy tôn Tổng thống đề danh riêng cho ông Tuyên sai khi cần nịnh hót Tổng thống.

Các bạn hãy tham gia cuộc thi này. Bài nào chúng tôi cũng đăng. Nhớ viết ngắn thôi. Bài hay nhất sẽ được tặng món quà đề dòi và ông Tuyên sẽ mời làm chủ bút Tự Do để cùng ông ấy nâng cao nghệ thuật nịnh nót lên tột đỉnh vinh quang.

CHÚ Ý: Bài dự thi nhớ đề ngoài bao thư "Dự thi cuộc viết suy tôn Tổng thống" và gửi về tuần báo Con Ong.

ĐẦU NĂM KHỈ BẠN ĐỌC HÃY THAM GIA VÀO CUỘC CHIẾN TRANH GIỮA KHỈ VÀ NHỒ CON BẰNG CÁCH TÌM MUA

GẤU RỪNG

(DZŨNG ĐA KAO II)

DUYÊN ANH

BÚP BÊ XUẤT BẢN ĐỢI MỜI TONG PHÁT HÀNH

CÀ KÈ DÈ NGÔNG

ĐỀ PHÒNG NẠN MẤT NƯỚC

Cuối năm nay, vấn đề được bàn tán nhiều nhất là hòa bình và liên hiệp. Nhiều chánh khứa bay sang xứ Giao Chỉ nhộn nhịp, vui ghê. Hết ông ứng Tống Roomney, lại tới ông thượng Ted Kennedy. Người ta bàn đến chuyện « treo súng » ở trên đất Giao Chỉ, hay nói theo giọng Kim Dung là là làm một cuộc « rửa tay, gói kiếm ».

Tôi mất một đêm nằm suy nghĩ. Đầu thêm vài ba sợi tóc bạc. Cứ ngỡ không biết tại sao mấy cái anh này lại lần thần, lo đến việc của nước Giao Chỉ chúng tôi. Kể từ ngày Lạc Long Quân kết duyên với bà Âu Cơ, để được một trăm ông tồ Giao Chỉ, tới bây giờ đã mấy ngàn năm, mới có được người lo cho mình. Mà người ta đã lo cho mình hơi nhiều. Cơm thì đã có gạo Mẻo... Đồ ăn thì đã có đồ hộp, thịt gà đông lạnh, thịt heo đông lạnh nhập cảng... Không khí để thở cũng đã khác xưa vì có thêm khói máy điện...

Suy nghĩ mãi, tôi mới chợt nhớ ra là sắp sửa tới ngày bầu Tổng Thống nước... Hoa Kỳ. Một chuyện lạ mà chẳng lạ chút nào. Bầu Tổng Thống Mẻo mà ăn thua gì tới dân Giao Chỉ?... Nhưng một điều đau đớn và khôi hài, là các anh tồ đầu Mẻo lại lấy cái đất Giao Chỉ làm nơi quyết định cái chỗ ngồi. Vì rằng cứ tri đàn bà Mẻo chiếm một số đông kiếm được phiếu ở cái đám ấy là ăn chắc. Các anh bàn đến chuyện hòa bình liên hiệp để các bà Mẻo thương, dồn phiếu cho các anh để các anh làm Tổng Thống. Các bà Mẻo làm cầm, lập cả những Hội Bảo Vệ Sức Vật thì tất nhiên là sẽ ghê sợ những chuyện chết chóc, ban thầy, lời ruột ở xứ Giao Chỉ, mà trong số đó lại có cả con trai, chồng, bố của các bà đàn bà Mẻo.

Bởi vậy, kỳ này, đàn bà Mẻo quyết định số phận của dân Giao Chỉ. Chẳng qua là vì cái ghế Tổng Thống. Anh Johnson hay là anh nào thì cũng vậy. Chúng ta thua đàn bà Mẻo. Cứ nghĩ như vậy là thấy đau rồi,

Hòa bình thì ai mà không muốn, kể cả nhân dân hai miền Nam, Bắc. Nhưng hòa bình có nghĩa là mất nước thì thằng dân Giao Chỉ chúng ta không chịu như vậy. Từ ngày lập quốc tới giờ, nước chúng ta chỉ cứ phình ra chứ không to, giờ « teo ». Cái đòi cho Cộng Sản một nửa đã là quá nhục lắm rồi. Đừng có cắt nữa, đừng có cắt nữa... Tôi muốn hét lên vài tiếng để bày tỏ lập trường đề phân đối nhưng biết rằng tiếng nói của người dân Giao Chỉ chúng tôi không thể nào làm cho những anh đang thêm cái ghế Tổng Thống Mẻo mũi lòng.

Cương trước mắt là Ấn độ đó. Năm ngoái, dân Ấn độ lăn đùng ra chết hơi nhiều vì đói. Nước Mẻo vì lòng nhân đạo, chắc

cũng là vì có mấy « con mái xùy », nên đã viện trợ cho một ít gạo để cứu lấy vài ba người ngặt ngoài. Thiên hạ đang kính phục thì lại xảy ra chuyện Faria. Người con gái Ấn độ hoa hậu thế giới, nàng Faria, chỉ vì từ chối theo anh hề Bob Hope sang Việt Nam làm hề, mà chính phủ Mẻo « cúp » ngang luôn ngay gạo đang tiếp tế cứu đói. Chỉ vì một người con gái mà để cho bao nhiêu người há hốc cái mồm ra chờ gạo... Những người có chút siu lòng nhân đều thầm chửi cái thái độ đó.

Như vậy người dân Giao Chỉ chúng ta cũng nên đề phòng nạn mất nước. Chúng nó không thương gì mình đâu. Chỉ có năm đầu thóc, không thè bắt chúng ta khom lưng. Chỉ có dân Giao Chỉ mới yêu nước Giao Chỉ. Nước chúng ta chỉ còn một nửa. Cứ để bị mất dần dần thì một ngày đẹp trời nào đó, chúng ta sẽ chen chúc nhau, sống ở... Phú Quốc.

Máu xương của dân Giao Chỉ đổ ra từ hai chục năm nay không có giá trị bằng lá phiếu bầu Tổng Thống Mẻo đâu... Tôi không muốn suy nghĩ gì nữa. Cứ mặc kệ nó, đi đến đâu thì đi. Cái khổ của một thằng dân trong một nước không có chủ quyền nó khổ là như vậy đó.

CHÍNH SÁCH CHÉN CƠM, QUẢ CÀ CỦA ÔNG THỦ LỘC

Nhiều người oán hận cái chính sách khắc khổ của ông Thủ Lộc. Bắt công chức đi làm chiều thứ bảy. Trừ lương của lính một bớp để hữu sản hóa lính, làm ra cái điều mà lính cũng giàu có tiền gửi nhà băng. Tôi cũng hơi oán hận ông Thủ Lộc vì đáng lẽ ra, chiều thứ bảy là chiều đi vung vít với vợ con, đầu với bạn bè, buồn hơn chút nữa là uống dấm bày chai bia, nằm ngủ khoèo một giấc từ trưa tới giờ vọng cổ của ông Ngô Bảo. Bây giờ mất cái thú từ hàng chục năm nay thì hỏi sao không thấy lòng chông chênh, khó chịu.

Tôi cố tìm ra một lý do nào để tự an ủi mình. Có lẽ ông Thủ Lộc đã áp dụng cái chính sách chén cơm, quả cà của chàng Dương Lễ. Chàng Dương Lễ đã dọn cho chàng Lưu Bình một chén cơm, kèm theo một quả cà. Chàng Lưu Bình ức quá, bỏ đi mang theo một cái ức to tồ bỏ Bền đi học và bèn làm quan. Lúc bấy giờ mới tỉnh ngộ và cảm ơn cái chính sách chén cơm quả cà của bạn mình.

Ông Thủ Lộc cũng dùng cái chính sách chén cơm, quả cà với anh em công chức và quân nhân chăng? Có thể lắm. Tôi đã phải nghĩ như vậy để cho lòng yên ổn mà theo chính sách khắc khổ. Nhưng rồi tôi lại giạt mình... Vì rằng, nếu khắc khổ thì khắc khổ luôn. Sao vẫn mở cửa vũ trường?... Sao vẫn cho đốt pháo ngày Tết?... Ôi, sao người ta không nghĩ tới cái chữ khắc khổ vừa thốt ra khỏi miệng? Thì ra thằng nào khắc khổ thì cứ việc khắc khổ. Còn những thằng khác thì cứ phê phớt ăn chơi.

Chính sách « chén cơm quả cà », than ôi, chỉ áp dụng với những thằng Lưu Bình, những người bạn thân thôi. Còn với người khác thì... mặc kệ.

TÍNH MẠNG DÂN GIAO CHỈ SOS

Thời chiến tính mạng con người thật rẻ. Đang ngồi trong nhà, tàu bay bay qua, đánh rớt một cục gạch trúng người thì cũng tà tà may một cái sò mi gỗ. Đang đi đường, cười tươi như hoa, tự nhiên một cục kẹo đồng từ phương xa bay tới, ghim vào người là đi luôn một chuyến tàu suốt. Lái xe phây phây ngoài đường vô phúc chiếc xe lựa chỗ mấy cái bin đình có bao cát, máy điện nằm ỉ ra không thêm chạy nữa là cuộc đời tôi.

Còn nhiều, nhiều nữa... Nhất là cứ ghé mắt nhìn « mi ni díp » là thế nào cũng được các xe kèn còi của các ông kiều binh, lính của các quan thái thú, toàn quyền soi tới. Ấy đấy, cái thời này, tính mạng của thằng dân Giao Chỉ nó đau ốm như thế đấy. Tìm được một hãng bảo kê sinh mạng ở cái đất Giao Chỉ này thật khó như sang bên Anh bên Mẻo, kiếm một cửa hàng bán món « mọc tòn ».

Nhưng tính mạng của thằng dân Giao Chỉ lại còn bị chính đân Giao Chỉ coi khinh. Kể viết bài này đã nhận được một lá thư của một người bạn lính tàu thủy, viết về con đò Thủ Thiêm. Không phải ca tụng vì câu hò của các cô lái đò. Trăm năm dầu lỏi hẹn hò cây đa bến cũ... Bạn tôi đã viết về một tình trạng thê thảm về những chuyến đò. Bạn viết như thế này :

Số là cái Quận 9, mới thành lập, nó dơ dáy như một cái chuồng heo vậy, Chỉ cần đề ý đến những chuyến đò Thủ Thiêm, chèo qua, chèo lại, cũng là những thiên điều tra phóng sự, đáng đồng tiền bát gạo rồi.

Chính quyền không có biện pháp gì, không đá động gì tới các ông chủ thầu đò, mướn những thằng bé 14, 15 tuổi để chèo đò. Dân Giao Chỉ vất vả làm một sự đau khổ khi thấy thằng bé vào cái khoảng tuổi đó mà nằm trong tay sinh mạng bao nhiêu người hàng ngày. Ông Bộ Trưởng Lao Động nghĩ sao, hay là ông đã cho phép con nít lái thuyền máy?... Đây là chưa nói đến việc giá biểu những chuyến đò đã tự động tăng lên một trăm phần trăm. Giá thầu nhà nước ấn định mỗi chuyến là năm các, nhưng họ cứ thu một tí đều đều, Ban ngày thì một tí, còn từ bảy giờ tới trở đi thì hai tí. Mà ban đêm, con đò cứ âm thầm qua bến như trong phim gián điệp, không thêm có đèn đuốc gì cả, trong lúc đó, tàu tuần, tàu thương mại qua tại tập nập.

Bạn tôi đã rủ tôi, một buổi chiều nào đó, qua đò vào những giờ tan sở. Trên đò có đề chữ trọng tải tối đa hai chục người, nhưng chuyến nào cũng chở tới bốn chục người.

Bằng tất cả nội công sư tử hân mới học được của Tạ Tôn, bạn tôi đã hét lên : SOS ! SOS ! Tính mạng thằng dân Giao Chỉ SOS !

LÂM VIÊN

(AU CHALET)

— Một nhà hàng khác hẳn các nhà hàng nổi tiếng, để thành một «Lâm Viên» trang nhã nhất Saigon về mọi phương diện.

— Không cần đi Âu Châu, quý vị vẫn tìm thấy một nơi không khí rất Âu Châu, trong CAVE của Paris (St GERMAIN DES PRES).

— Một nhà hàng ăn với đầu bếp danh tiếng và lành nghề.

— Một vũ trường ấm cúng, tưng bừng, không quá lớn và cũng không quá nhỏ, với âm thanh nổi (ULTRAPHONIC) mà tại Thủ đô hoa lệ chưa nơi nào có.

Một JO-MARCEL, một giàn nhạc Trẻ, ELVIS PHUONG, BILLY SHANE, Hồng Loan và LIZA đủ bảo đảm LÂM VIÊN.

Mỗi ngày bán ăn từ 19 giờ đến 22 giờ 30, có hòa tấu dương cầm trong khi ăn.

GIÁ PHẢI CHĂNG-MỜI QUÝ VỊ ĐẾN THĂM LÂM VIÊN.

NHA THƯƠNG CẢNG
SAIGON
*

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIÊN DUYÊN dự định điều động lên Saigon trong tuần lễ từ 20-1-68 đến 27-1-68

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thác bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cướcchủ
1	PASADENA	E.A.C.	Sovicotra	Linh tinh	21-01-68	Cầu	Cầu nếu có -nt-
2	PALMETTO STATE	T.M.	-I-	-I-	21-01-68	Phao	
3	DOMINA	Cicgcco	-I-	Bắp	20-01-68	Phao	
4	TRADE AMBASSADOR	-I-	-I-	Bột Mỳ	23-01-68	Phao	
5	VELMA LYKES	An-Lac	Sovicotra	Gạo Mỳ	24-01-68	Phao	
6	STEEL VENDOR	T.M.	-I-	Linh-tinh	24-01-68	Cầu	
7	CIRCEA	C.R	STIC	-I-	25-01-68	Cầu	
8	MONICA	Transocean	UTS	-I-	23-01-68	Cầu	
9	ASKOT	M.M.	STIC	-I-	26-01-68	Cầu	

Saigon, ngày 18 tháng 01 năm 1968

TRUNG TẢ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

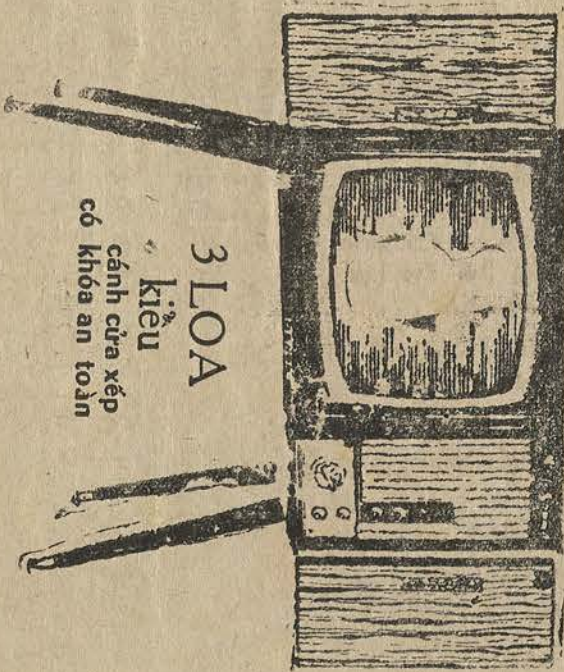
TIN MỚI NHẤT

Cung Chúc Tân Xuân

Đừng phí công tìm kiếm, khỏi lo ngại giá cả hớ hênh, toàn sản phẩm ngoại hóa thượng hạng bảo đảm : Py-ja-ma, Sơ mi Têtoron (kiểu thể thao và dạo phố) Nút tay áo (double) Vớ (bí tất). Quần tằm, cà vạt, giầy lừng v.v... và nhiều các hàng khác rất cần dùng trong dịp Tết Bán hạ giá đặc biệt 2 tuần lễ tại : Vĩnh Long số 91 Võ Tánh nổi dài (cửa Phi Long Tân sơn nhất) Toàn Thịnh số 164A Hiền Vương Saigon Đ.T 40.091. Cam đoan giá hạ hơn các chợ Tết và Siêu thị.

SỐ ĐẠCH DENON

Trên địa hạt Vô tuyến truyền hình

3 LOA
kiểu
cánh cửa xếp
có khóa an toàn

NIPPON COLUMBIA COMPANY LTD
MÀN ẢNH PERFECT VISION !

— Không phân chia — Không đóng bụi — Không hai mắt
— Hình ảnh rộng hơn so với các máy cùng cỡ
XEM LẬU KHÔNG SỢ BỊ NONG MÀY

Kiểu MEUBLE 19 SC 7 mới nhất 67-68

— Hệ thống tắt mở tự động

— Âm thanh tuyệt vời với MULTISOUND đặc biệt 3 loa

ĐÀ CỔ BÀN TÀI CÁC TIỆM TV RADIO TRONG TOÀN CỘI VN

Các máy TV DENON

ĐỀU ĐƯỢC BẢO ĐẢM MỘT NĂM MIỄN PHÍ

Xưởng VIET THANH VISONIC Cty

Kỹ Thuật 144 Trần Quý Cáp — Saigon

Đảm nhận trực tiếp mọi sửa chữa có BẢO ĐẢM

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

THĂNG LONG

CÀ PHÊ DANH TIẾNG

ĐIỂM TÂM BẤT HỬ

NƠI HẸN HÒ CỦA NHỮNG NGƯỜI

SÀNH ĐIỀU

ĐẦU ĐƯỜNG THÁNH MẪU CHỈ HÒA

GẦN TÒA SOẠN NHẬT BÁO XÂY DỰNG

TÔI MUỐN TREO TRÔNG TRƯỚC TẾT

Nà Cầu muốn treo trông trước Tết « rửa tay gác trông » như một nhân vật của Kim Dung « rửa tay treo kiếm ». Nhưng không thể được. Vì trước Tết, chó và chính khứa chạy ngồn ngang ngoài đường. So sánh chó với chính khứa chỉ tờ bản chó, bản chuông chó danh dự chó. Bởi rằng chó « mắng giê ca ca » có chính nghĩa. Còn chính khứa « mắng giê » những thứ bản hơn « ca ca ». Chính nghĩa « mắng giê ca ca » của chó sáng tỏ ở cái điem « mắng giê » công khai và coi đó như một lý tưởng sống. Chính khứa ăn bản thì lại lén lút và ít khi tự nhận mình ăn bản. Cuối năm dê, Nà Cầu giới thiệu cùng bạn đọc một con chó đen tuyền (tuyền không viết hoa và không phải họ Phạm), thứ chó vô liêm sỉ nhất trong loài chó. Ôi chỉ vì một con chó mà Nà Cầu chưa được treo trông trước Tết. Bạn đọc hãy ngắm vóc dáng con chó vô liêm sỉ ấy.

ÔNG PHẠM VIỆT TUYỀN CHỦ NHIỆM NHẬT BÁO TỰ DO

Đây là ông Bầu Hội Chủ Báo Phạm Việt Tuyền, Chủ báo Tự Do, kiêm chủ nhiều thứ hội hêthập cầm nũa.

Từ trước người ta cứ tưởng ông Tuyền chỉ có bệnh « MÓT » làm bầu, làm chủ các hội hê thập cầm, để có nhiều dịp cạy cục xin xuất ngoại « áp phe văn nghệ » và lên máy vi âm trình diện bộ dáng « mây râu nhẵn nhụi áo quần bành bao » cho họ nhà bà xã hoan hỉ vênh vác với xóm làng, ai dè đầu ông còn có biệt tài « bốc thổi » tùm lum nữa ?

Trong bữa cơm do ông tổ chức tại nhà hàng Caravelle, hôm sau TV có truyền hình và phát thanh lại, bản dân thiên hạ mới chưng hửng khi thấy ông biểu diễn một màn « bốc thổi » quá thổi đến nỗi không ai ngửi được !

Cho hay sách vở đã dạy rằng : dù có cất đầu cái đuôi đến đâu thì 1 ngày nào đó nó cũng tự nhiên lòi ra, dè lộ nguyên chân tướng là... cốt đột !

Tiền đây Ra Đa cũng xin nói thêm để độc giả rõ : Ông Tuyền « bốc thổi » không có nghĩa là cả hội chủ báo chịu thổi và làm thổi đầu đây nhé ! Dù sao cái thổi này Hội chủ báo có tầm rửa kỳ cọ bằng xà bông « ca đum » và xịt dầu « Intimate » vẫn chưa hết !

oOo

Độc giả vừa gởi cho Ra Đa một lá thư diễn tả tâm trạng nhân dịp được nghe và được xem ông Phạm Việt Tuyền, Hội trưởng Hội chủ báo VN, diễn xuất 1 màn « bốc thổi » hữu danh trên Ti Vi, trong bữa tiệc do ông tổ chức. Trong thư, độc giả còn nói, nhân chứng kiến màn ấy, bèn tức cảnh sinh tình mà viết ra 1 bài thơ bát cú như sau để kính tặng ông Phạm Việt Tuyền. Ra Đa xin đăng nguyên văn để hải nội chư quân tử tưởng lãm và nếu vị nào cảm hứng làm thơ họa lại càng hay. Ra Đa sẽ hoan nghinh hết mình.

PHẠM phiến chủ tịch hội con báo
VIỆT nam bốc thổi đệ nhất ông.
TUYỀN những danh từ nghe ngứa nhĩ,
CHUYÊN viên điệu đóm được ghi công.
NINH hót tưởng lục treo trên vách,
THẦN sần môn chính khứa sa lông,
ÔM « văn » ôm « bút » mà soi mái.
VÁY cũ coi ra cũng rất đồng !

(Trích nhật báo TIỀN)

BẮT ĐẦU SUY TÔN CHẾ ĐỘ

Và dưới đây, một mẫu bài của Dương Hùng Cường không có chỗ nhét vào mục Cà Kê Dê Ngỗng. Nà Cầu trình trọng cho vô Phú De Giao Chi.

Trước khi dự tiệc chủ báo, ông chánh đảng chủ báo gặt lên âm âm ở trong nhà :

— Cái diển văn tao viết hồi mấy năm về trước, trên đê là Thừa Tông Thống chầm chầm chầm chầm, đầu rồi ?...

Cả nhà ông chánh đảng bỏ nháo bỏ nhào đi tìm. Mất cả giờ đồng hồ, lục ở đáy rương mới thấy cái diển văn đầy bụi. Ông hí hửng, phủi bụi, rửa lại là chỉ vì Tông Thống cũ có bụng, không có vợ, có con, cần thận gắp lại bỏ vào túi áo...

Tòa soạn Con Ong sẽ có phản ứng với bài diển văn này trong số Tân Niên vì còn phải sao lục lại. Nghe đầu ông Chánh Đảng muốn giữ độc quyền đi bằng bốn chân, bắt người ta đi bằng hai chân hết.

Thưa ông Phạm Việt Tuyền !... Xin ông cho chép lại bài diển văn. Tiền nhuận bút, cam đoan trả sòng phẳng Thăng nào dè giựt tiền ông thì thăng ấy chỉ đáng làm... con người,

DƯỚI MẮT NÀ CẦU

Chưa biết chủ bút Thương Sinh có bằng lòng cho anh em làm một số đặc biệt về ông Phạm Việt Tuyền. Sự cái tên Phạm Việt Tuyền vậy dơ trên giấy trắng. Nhưng dưới mắt Nà Cầu, thấy ông Phạm Việt Tuyền là người rất mẫn cán, cái thứ mẫn cán của thằng mỗ của ông vua thì sĩ Lê Thánh Tông, Chẳng ai lạ gì Phạm Việt Tuyền, kể cả người được ông bốc thơm đầy tính chất nịnh bợ để tiện. Ngày ông ta và đồng bọn cướp tờ « Tự Do » của Tam Lang, Đình Hùng, Mạc Đổ, Mạc Thu, thả giàn hót gia đình tông thống Ngô Đình Diệm là ngày ông ta chường mặt rõ rệt lên cuộc đời khốn nạn. Hiếu Chân chống chế độ à ? Đùng có làm. Hiếu Chân « chơi » bà cố vấn Ngô Đình Nhu à ? Đùng có làm. Đó chỉ là sự xả xú bấp của chế độ Ông Hiếu Chân linh lương Tự Do, linh luôn lương của Sở Nghiên Cứu Chính Trị. Và cả nhân Hiếu Chân trở thành... Hiếu Chân tiên sinh ! Quân tử ra rít. Và Tự Do trở thành những anh hùng. Ôi, những thằng « mặt vụ văn hóa » trở thành anh hùng dân tộc, Phạm Việt Tuyền nhảy vào Pen Club (cái hội không thiếu nhà văn nhà báo cả đời không viết văn viết báo) thao túng, hung hăng làm chủ tịch để hung hăng xuất ngoại và trở những ngón ngu dốt của ông ta với... nhân loại.

Khôn ngoan lắm cái đờn « Tự Do bị ông Diệm niêm phong, mấy anh các ké bị cớm vờ » Đờn ấy có hai cái lợi. Một : Chế độ vững chắc, Tự Do đầy tiếng bắt quát để hót chế độ đặc lực hơn. Hai : Chế độ đi đong, Tự Do lập... thành tích lớn ! Ông Phạm Việt Tuyền đã không sao cả khi các ông Ngô Quân, Hồ Anh, Đình Văn Khai, Huỳnh Thành Vị, Phương Linh, bà Bút Trà bị cách mạng « phọc mê bu tích ». Ông Tuyền bắt đầu chữ Cần Lao, chữ cái ò mà ông từng chui rúc dè xin danh vọng và cơm thừa canh cặn. Lịch sử ông, cái lịch sử diêm lậu đó, người ta sẽ quên hết, cho ông ra ứng cử Thượng nghị sĩ bốn năm sau nếu như ông không thờ cái giọng hói hám bốc thơm Tông Thống Thiệu trong ngày Hội Chủ Báo đãi ăn Tông Thống ở Caravelle.

NHÀ VĂN, NHÀ THƠ

GIÁO SƯ ĐẠI HỌC PHẠM VIỆT TUYỀN

Ông Phạm Việt Tuyền làm chủ báo đã là một cái tòm. Tòm vì ông nhận tiền Mèo gây cơ sở và bốc thơm chế độ (bất cứ chế độ nào). Ông Tuyền còn nhận mình là nhà văn, nhà thơ ! Eo ơi, thơ văn của ông Phạm Việt Tuyền nó bản đến cái độ người xong thì phải đi tìm đốc tờ mũi Phạm Bá Viên ngay. Nhưng ông Tuyền cứ vô ngược nhận mình là nhà văn, nhà thơ thì làm sao bây giờ ! Ông ta làm Chủ tịch Pen Club mới khiếp đảm chứ ! Và, hể ra ngoại quốc là có ông ta, không có ông ta phứt chót cũng phải có bằng được ông ta Ông Tuyền kiếm luôn nghề đầu thầu tiếp xúc các quan Mèo tỷ như ông đầu thầu vụ văn nghệ sĩ nửa mùa, nham nhở gặp ông John Steinbeck. Nhưng.

nguy hiểm nhất vẫn là ông Tuyền GIÁO SƯ ĐẠI HỌC VĂN KHOA ! Sĩ khí. lâu nay, « rụt rè gà phải cáo » Giáo sư Phạm Việt Tuyền có nghề nịnh hót. Ông ta mà truyền giáo cho các em sinh viên văn khoa thì thầy Tuyền bợ Tông Thống môn đệ thầy Tuyền hót các vị Bộ Trưởng tuốt mo. Các em sinh viên nên cần thận, « át tăng sưng » thầy Tuyền kéo có ngày thầy Tuyền bắt các em ký tên vào kiến nghị « kính dâng » Tông thống và « triết đề trung thành và nguyện xiết chặt hàng ngũ đứng sau Tông thống » thì bỏ bỏ, các em ạ !

LUẬN VỀ NHỮNG LỜI

BỐC HÓT CỦA ÔNG TUYỀN

Nà Cầu đã nghe ông Tuyền ca ngợi công đức và sự nghiệp Tông thống. Đành rằng, nghe xong liền xịt « ô kó dzin » vào lỗ tai. Nghe nỏi, Tông thống đã dò mắt, khê chịu vì những lời nịnh hót hèn hạ của CHỦ TỊCH HỘI CHỦ BÁO VIỆT NAM Theo phép xã giao,

Tông thống đã không nở đứng dậy nhò nước miếng vào mặt Ông Chủ tịch Phạm Việt Tuyền. Tông thống thừa biết. Kê nào nịnh ta là sấp hai ta, phản ta. Ngày xưa, thằng Tuyền nó nịnh Ngô tông thống, hôm nay nó chửi Ngô tông thống mí lý Cần Lao. Theo Nà Cầu, bài bốc hót (bốc thơm để hót...) của ông Tuyền còn thiếu sót nhiều. Hay đây mới là « cú » mở đầu của những « tràng » nịnh hót mai này ? Vì trang báo có hạn. Nà Cầu tạm ngưng. Hẹn ra giêng ngày rọng tháng dài sẽ luận thêm tên nịnh bợ Phạm Việt Tuyền, chủ nhiệm nhật báo Tự Do.

CHÚC TẾT DÂN BIỂU CƯỜNG PHONG

Trang trong nhật báo Xây Dựng có mục thơ « Gió Ngược » do ông Cường Phong tức Mạc Giao tức Phạm Hữu Giáo, dân biểu quốc hội đệ nhị cộng huê đã cho đăng một bài thơ của một độc giả bốc thơm ông ta bằng cái tit « Chúc Tết Dân Biểu Cường Phong » Bài thơ như sau :

« Vài lời chúc bác Cường Phong
Năm mới hăng say chốn nghị trường
Rộng miệng giúp hằng dân khổ rách
To mồm vạch kẻ một non sông
Đấu tranh chẳng kể gì gian khổ
Hoạt động không hề dảm quân công
Thăng tiến trường làm nghiệp sĩ
Xứng danh giòng dõi vốn là nông ! »

Xin thưa với ông « chúc » ông Nghị Cường Phong của ông. Là : ông Nghị Cường Phong đã không quên « phương tiện tối thiểu » nghĩa rằng đã nhân danh chức Tổng Thư ký, vờ cái xé Comtessa de luxe 1300 đi phơi phơi. Và không quên chở vợ đi chơi bằng xăng của dân hay máu của dân cũng thế. Xin thưa với ông Cường Phong : Bận sau đừng cho đăng những bài bốc thơm mình trên cái mục do mình phụ trách. Nó thổi lắm, bản lắm.

NÊN TẶNG ÔNG NGUYỄN KHẮC HOẠCH MỘT HUY CHƯƠNG

Tướng râu kẽm Nguyễn Cao Kỳ vừa gấn lên ngực sinh viên Ngô Vương Toại một cái huy chương. Xứng đáng, đẹp lắm. Vì sinh viên này dám tay không chửi Vem có súng. Chúng nó đã xoi tái anh. Mặc dù, Khoa trưởng Văn Khoa Nguyễn Khắc Hoạch « e dè » và chưa đi thăm anh Toại (đi thăm rồi thì có khi muộn), Nà Cầu vẫn đề nghị nhà nước nên gấn cho ông Hoạch một cái huy chương vàng khè. Bởi, ông đã đào tạo được một sinh viên anh dũng. Sinh viên này không « e dè » Vem, cũng không biết bốc hót Tông Thống như giáo sư Phạm Việt Tuyền.

BẠN ĐÃ MUA CHƯA ?

CƠN ONG CƠN KHỈ

32 trang 20 ti

MỘT SỐ BÁO KHỈ NHẤT, RÈ NHẤT NHƯNG CHO ĐO VẤN NHỮNG GIAI PHẦM ĐẮT NHẤT, LOÈ LOỆT NHẤT, HOA HOÈ HOA SÓI NHẤT. BẠN SẼ CƯỜI BẰNG THÍCH, ĐỀ KHOÁI TỈ VỚI VĂN NGHỆ BÚ DÙ VÀ SAY MÊ, CẢM ĐỘNG VỚI VĂN NGHỆ THẬT SỰ